

CATALUNYA SOCIAL

Any XI. Núm. 528

Un any, 12 ptes. — Núm. solt, 25 cts.

5 de setembre de 1931

**PUBLICACIÓ
SETMANAL**

**REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
DURAN I BAS, 11-BARCELONA**

TELÈF. 17603

Els béns de la clerecía

No ens volem ara referir al patrimoni eclesiàstic en cap de les seves característiques. En el seu temps, quan aquesta qüestió es convertí en fals problema revolucionari a Espanya, ja Balmes digué el que calia sobre aquests béns: els de procedència jurídic-social més legítima, els de més alta destinació, els de benefici social més intens, etc. No cal tornar-hi, certament, a l'argumentació, ja que no hem de convèncer els convençuts i menys els qui, tancant els ulls a la raó, prenen aparences de no convençuts... perquè així interessa a la seva posició política.

Només direm que de llavors ençà, quina diferència! Avui l'Església no té altres béns que aquells que pel Concordat (lleï encara, amb tot i les violacions pels homes de dret de l'actual Govern Provisional) li són reservats, els estrictament necessaris per als actes de culte, vida dels seus ministres, etc. El demés resta tot reduït al "Pressupost de l'Estat", no com a regal, certament, sinó com a restitució de ço que li fou il·legítimament arrabassat per Mendizàbal i companyia.

Es clar que no s'hi han de comptar entre aquells béns els patrimonis artístics conservats per l'Església, respecte dels quals només que agraïment li devem, ja que de no haver-ne estat l'Església la conservadora, ¿on pararien avui, donat l'abandó del nostre Estat respecte a tota riquesa artística?

Per a molts, el clergat encara en té masses de béns. I això que aquests es redueixen als temples, a les cases rectorals, a alguna finca lliurada de la desamortització (que per la seva excepcionalitat no compta aquí) i a les cases de religiosos necessàries per a la vida de comunitat i l'ensenyament a què es dediquen i a l'obra benèfica. Però per a molts esperits rabiosament sectaris, encara els béns són masses, és clar!

No és des d'aquest punt de vista que volem enfocar la qüestió, sinó des del punt de vista del dret, ja que la República no es cansa de parlar del dret per damunt de tot.

I des del punt de vista del dret, és evident el de l'Església de posseir, segons el Concordat, tota mena de béns, encara que amb les limitacions de

la forma de possessió derivades de les lleis desamortitzadores. El Codi Civil i la Llei Hipotecària ho reafirmen així mateix.

Doncs, bé: ¿a títol de què havia d'ésser dictat el Decret del Ministeri de Justícia prohibint d'adquirir, vendre, traspassar, gravar, etc., tota propietat pertanyent a l'Església, Orde religiosa, Associació piadosa, etc.? El ministre que va signar aquell Decret sabia que amb aquest derogava també el Concordat, tirava per terra d'un cop de ploma el Codi Civil en les parts referents a capacitat de les persones jurídiques i a la propietat, i deixava sense efecte la Llei Hipotecària. I tot això, tractant-se d'un professor de Dret, ¿no el va detenir en el seu antilegal comès?

A més, no es tractava de cap Decret preventiu, ja que les Corts estan obertes i podia el ministre portar-hi la disposició. Cal, realment, maliciar-nos dels homes que constantment tenen a la boca la paraula DRET. Són els qui procuren allunyar-se'n majorment.

Però ¿per què les ordes religioses no poden vendre ni empenyorar?; ¿no es troben els seus escassos béns amenaçats pel text del Projecte Constitucional que els vol nacionalitzar, és a dir, confiscar, és a dir, prendre?; ¿no se'ls amenaça amb un segon robatori més escandalós que el de Mendizàbal? Doncs ¿per què no han de poder prevenir-se per a quan aquella disposició arribi? ¿O és que es vol que l'amenaça es formuli i esperin tranquil·lament que es compleixi?

Només que amb la vinguda del nou règim foren in comptables els béns particulars que passaren la frontera. I el remei no ha vingut fins ara; puix les disposicions del pobre Prieto han resultat tan inútils com perjudicials al crèdit de la nostra moneda. I això que es va permetre a tothom, ¿ara es tracta d'obstacularitzar-ho als religiosos?

Es inútil; mentre el Govern actual no vagi més pels camins del dret, no es podrà entendre amb tots els ciutadans amants de la justícia i que creien trobar en aquest Govern homes de dret, veritables endegadors de la vida social del nostre poble. I no es cansi llavors el Govern entonant himnes a la

llibertat, ja que la seva actuació va resultant la pitjor de les tiranies.

Diaris suspesos en grups sobre els quals no es pot demostrar l'haver delinquit; lleis fonamentals (Concordat, Codi Civil, Llei Hipotecària) derogades per Decrets governatius sense cap motiu, amb les Corts en ple funcionament; confiscacions en

porta amb les corresponents penes per als qui tracten de lliurar-se'n, etc. I així podríem anar seguint.

Ja ens digué el senyor Maura, fa pocs dies en el Congrés, que totes aquestes disposicions eren en defensa de la República. I això és fals, ja que la República es defensa amb el dret i amb la justícia, però mai amb llur violació.

La Mare de Déu del Cingle

PER JORDI ARNAU

III i darrer.

Sigui com sigui, el mal pas ja estava passat. L'endemà em vaig llevar tot trempat i content de pensar que les rúbriques pesades de la presentació i primera coneixença estaven ja, encara que d'una manera anormal, aconcluides. Ja era un de tants.

El dia començava tapat; pels castells de núvols que sortien del costat de llevant i les boires ajagudes damunt els pics pirenenics del costat de ponent, es preveia tronada segura. Quan sortíem de Missa a dos quarts de nou, el cel no semblava cel; tot ell era una negror, més fosca que les alteroses muntanyes mal il·luminades que ens envoltaven, les quals, encara que feréstegues, tenien una verdor d'esperança. A les nou, mentre esmorzàvem, el primer llampec va trencar totes les converses i es veu que portava el tro pel ronsal, perquè va espetegar com una canonada quan encara tothom feia el senyal de la creu. Els més valents sortírem (mal m'està el dir-ho) al portal i vam veure partida la soca i socarrades les branques d'una alzina que hi havia allà a seixanta passes. Res de sortir al camp lliure perquè queien molt seguides unes gotes d'aigua grosses com escopinades. Un quart més tard teníem pluja desfeta amb salves i focs celestials. Pels alts deuen celebrar gran festa. *Gloria in excelsis*.

La nebulosa d'estiujejants al menjador s'anava condensant en constellacions i ben aviat aquestes foren completament definides. Un grup de dues senyores i dos senyors començaren una manilla. Un altre grup de jovent, asseguts en un rotlló de cadires, començaren jocs de penyores: el de l'anella, el caçador, el pare carbasser, s'anaren estalonant l'un darrera l'altre. Dos joves que semblaven una mica romàntics jugaven als escacs i dos sacerdots i un altre senyor de pau i de pes conversaven animadament en un recó, i de tant en tant sortien a l'entrada per examinar el curs de la tamborinada. Jo em vaig declarar estel de la darrera constellació perquè sentia l'atracció clerical. I així el menjador, única peça de reunió de la casa, quedà convertida en un casinet.

De sobte en el grup juvenil s'inicià una disputa entre dos joves:

— Que sí!

— Que no!

— És més difícil del que et sembla, i gras com estàs, encara et costarà més: ja veuràs com perdràs l'equilibri. Ficaràs els peus a la galleda.

— A provar-ho.

— De què es tracta?

— De saltar amb els ulls tapats i les cames lliga-

des de dalt d'una taula a baix i quedar-se dret, sense caure, dins el cercle de guix que li dibuixarem.

Ara veureu que la cosa venia de lluny amb premeditació i llarga preparació.

El provant era un minyó gros, ben plantat, estil Hèrcules, pes plom, noranta-cinc quilos pel cap baix. Anava ben calçat amb botes ferrades de claus i bandes lligades a les sures. En Recasens — així l'anomenaven — semblava més aviat home de boxa que excursionista. La taula era al mig del menjador. Dibuxaren a terra un cercle amb guix. Li taparen els ulls amb un mocador negre que una senyora es va treure del cap, i pujat que fou a la taula li lligaren les cames amb un cordill i li feren donar tres voltes per desorientar-lo. Efectivament, va quedar d'esquena al cercle. Mentre feien aquestes operacions altres dos portaren un cossi de dutxa amb tres dits d'aigua i fou posat damunt mateix del cercle. En Recasens va provar de situar-se i va quedar encarat vers un costat. Llavors el semicercle d'espectadors es va estrènyer i es va acostar al qui semblava fracassat. Aquest, però, féu un moviment ràpid de rotació d'un quart de cercle i es va llançar a baix, i caigut de peus a l'aigua i una monumental esquitxada d'aigua fangosa va deixar com nous els vestits de les senyores tafaneres que estaven en primer terme.

— Veus, ja t'ho havia dit que ficaries els peus a la galleda.

Les senyores remullades i esquitxades potser s'haurien pres malament aquella broma si En Recasens no hagués simulat, com a bon comediant, un estat d'indignació superlativa. I és clar que en aquest cas tothom es va oblidar de la seva dissort per a calmar la ira del saltador. Va costar quart i ajuda de donar-li entenent que no fes un nas de cautxú al qui semblava l'autor de la jugada i en realitat no era sinó un dels complicats. Mitja hora de fregar taques amb aigua i sabó. I res més.

Al migdia, quan els diversos elements de la colònia estiuenca, agrupats per famílies o amistats, estaven asseguts a taula, tot dinant corregué la veu que per raó d'ésser el Sant de la majordona, la senyora Filomena, se serviria, com a plat extraordinari, unes artístiques croquetes, obra mestra de la seva habilitat culinària. Era bonica de veure la galanteria de l'element femení servint les més voluminoses i les més rosses a tot el sexe masculí. No se salvaren d'ella ni els mateixos sacerdots que eren servits i pregats amb sospitosa sollicitud. Aquella nena eixirida de tretze anys que m'havia fet saltar del llit el dia abans, fou la que em va servir a mi. Jo li vaig

manifestar, agrait i cavaller, que per aquell obsequi la deixava ben perdonada. No caldria sinó!

Ah, venjança i traïdoria femenina! Aquelles bel·les i rostidetes mandonguilles que ens feien venir salivera eren de cotó fluix i no passaven més endins de la boca. Els obsequiats quedàrem amb un pam de nas o, si voleu, amb un pam de boca oberta entre mig de les rialles de les simpàtiques i implacables enemigues. Ja vàrem acabar per riure, ja, però més per cortesia que per cap altre motiu.

Qui ens havia de dir que tota aquella gresca acabaria l'endemà en tragèdia! Així són les coses humanes. Després de les rialles vénen les ploralles. Ara veureu com va ésser. La víctima fou aquell bon senyor doctor de les vitamines de qui vaig parlar en el primer article. El dia tràgic fou l'endemà d'aquell en el qual van passar les coses ja referides. Tothom s'havia llevat, les misses ja eren dites, els esmorzars acabats. Mossèn Joan entra i troba a mancar el doctor. Era l'únic que no hi era. I doncs, què li haurà passat? Eren quarts de deu i aquell senyor tan matiner encara no havia deixat la cella. Mossèn Joan aniria a trucar-li la porta. Pujà l'escala i no havien passat encara dos minuts quan baixà amb la fesomia consternada.

— Al senyor doctor li ha agafat un treball; està com mort.

Tothom es posà dret d'una revolada, assalten l'escala i es presenten a la cella. Al llit hi havia un cadàver vestit i amb sabates i amb la cara tapada per un plec del llençol. Xiscles, esglais, atacs d'histerisme, aiguanaf.

— Pobre senyor doctor!

— I quina tragèdia!

— I quin compromís!

Mossèn Joan s'acostà al llit, alçà lleugerament el llençol, el tornà a deixar caure, i li acostà l'orella al pit...

— No respira. Encara està calent. No deu pas fer encara dues hores que és mort. I quin compromís per a nosaltres. Faci's la voluntat de Déu. Diem-li un parenostre. *Pater noster*... Ara ho enviarem a dir al jutge i escriurem a la seva germana. Assegurem's-en, però. Provarem d'alçar-lo.

En Recasens voltà a l'altre costat del llit, li passà els braços per sota el cos, i amb un cop de força el llençà als peus dels concurrents. Era un ninot de palla.

La tragèdia acabà en rialles. Això també passa sovint quan el difunt deixa un bon bossot. A les noies, però, els costà de refer-se, i feien comentaris com aquests:

— Vaja, també; qui s'havia de figurar que Mossèn Joan sabés fer aquests paperots.

— Deu haver estat En Recasens. Aquesta ens l'ha de pagar, és massa grossa.

— I doncs, què s'ha fet del senyor doctor?

El grandíssim estrofolari, que havia volgut ésser testimoni del seu funeral, surt de sota el llit amb estrenyecaps i embolicat amb el cobrellit. *L'acabóse*. No sé amb quins mots he de dir-ho en bon català, perdoneu, lectors, si és que en tinc pocs o molts, cosa, per altra part, que mai no m'ha preocupat gaire.

* * *

A l'permita de la Mare de Déu del Cingle no hi vaig poder estar sinó quinze dies; en vaig sortir,

però, amb els nervis ben atemperats i molt més espavilat que quan hi vaig pujar. He après allí moltes de coses. Permeteu-me que n'enumeri algunes.

Que l'aire de les muntanyes atempera l'esperit.

Que les patates guanyen molt amb les altures geogràfiques.

Que l'alegria cadascú se la fa.

Que el no tenir diaris cura de moltes cabòries i moltes angúnies.

Que es pot viure perfectament sense ràdio (sota terra sigui), sense cinemes i àdhuc sense el Passeig de Gràcia.

Que totes les coses terrenals s'han de prendre amb una moderada i saludable ironia.

Que val més tractar-se amb bona gent que amb molta de gent.

I altres que estan compreses amb aquest *etcètera*.

El dia darrer em vaig encomanar de debò a la Mare de Déu del Cingle, posant als seus peus els meus propòsits derivats de les conclusions enumerades. Ella m'ajudi a complir-los i que mai per mai serveixin per empedrar l'infern.

I ara una observació: Si algun lector sent curiositat de conèixer l'itinerari exacte per a visitar la Mare de Déu del Cingle i curar-se allí del mal de món, que no faci passes en va. És un secret de vint-i-cinc i estem tots juramentats de no descobrir-lo fins que un de nosaltres mori: llavors els sobrevivents cercaran un substitut. Com que de tots sóc jo el més vell, a mi em tocarà l'ésser substituït per qui Déu vulgui. Qui tingui aquesta sort, que m'encomani a Déu.

La Internacional Obrera Catòlica

Del 4 al 6 del mes de setembre pròxim tindrà lloc a Utrech el Congrés de la I. O. C., entitat que va prenent gran volada i està cridada a molt fecundes empreses socials.

El temari del Congrés és tot de l'última Encíclica: *Quadragesimo Anno*, la qual, com més va, més estudiada i comentada és, fins el punt de formar-se i generalitzar-se entre homes polítics, socials i líders catòlics obreristes, la idea de què aquesta transcendentalíssima Encíclica pot ésser la base i el punt de partida del nou món social, just i ponderat, que hom albira entre les negrors apocalíptiques del món actual.

Aquest pròxim Congrés convocarà a la gran ciutat holandesa una selecció d'homes d'acció catòlico-social completament d'acord amb les normes de la Santa Seu.

És d'esperar que no hi faltará la deguda representació de la nostra pàtria.

S'acosten nous temps socials, i cal prevenir-los. Res del món no pot aturar ja el daltabaix social que fatalment — providencialment direm millor — es prepara.

Sant Agustí (*)

PER R. RUCABADO

Un d'aquells dies de l'últim maig entenebrits a Barcelona per la paura imminent d'un esclat revolucionari, hi havia per les parets un cartell del Sindicat del Ram de la Fusta. No convocava a cap assemblea ni es referia a cap vaga; anunciava una conferència cultural. El seu redactat era tan febrós, estava concebut amb tal neguit, que en vaig retenir algunes frases. S'hi parlava de "libertad en los cerebros..." de que "no hay libertad en las fábricas, ni en las ideas...", de "emancipación económica e intelectual". Era la terrible fam, la terrible set dels estragats per totes les subversions. Aquell llenguatge vibrant d'inquietuds desorientades i desesperançades, em dugué a pensar en Sant Agustí. El neguit anarquista, aquella frisança encomanadissa dels àcrates que fa onze anys inspirava el meu primer article a CATALUNYA SOCIAL ("L'home escorxat") presenta en part del seu recorregut un itinerari paral·lel a la gran inquietud agustiniana. L'anarquista té ràbia al món. El cristià, avorreix i fuig del món. El desfici anarquista és un apetit impossible de saciar. Al final hi ha la desesperació, el suïcidi, i aquesta tragèdia estèril i destructora que és la vaga general, suïcidi indirecte de la humanitat. La inquietud dels cristians és també un desfici, però no pas orb i tenebrós. Sent la vanitat del món i el tremolor de poder perdre Déu, i s'exhala ja fa quinze centúries pel torrent de les *Confessions* agustinianes "*En neguit és el cor nostre mentre no reposa en Vós*".

"*Qui em donarà de reposar-me en Vós?*" Aquesta inquietud santa, centre de la preocupació cristiana, té el seu poema secular cantat per qui ha estat anomenat el més gran poeta de l'Església antiga (1), i és aquest llibre que us acabo d'anomenar: les *Confessions* de Sant Agustí. Permeteu-me, lectors, que us l'esmenti en aquesta hora tràgica i inquieta en què es preparen, no els destins del nostre poble, perquè no depèn cosa tan alta i arcana, com les destinacions d'un poble, dels tripijocs i facècies d'unes eleccions, plebiscit o assemblea pretensiosa, però sí la pau religiosa i espiritual durant llarga temporada. Permeteu-me, millor dit, no que us en parli, sinó que us ho senyali, perquè és joïós en les tribulacions de trobar la pedra sòlida que resisteix les fogarades passionals i les allaus cegues. I pedra sòlida i garantida és, conquesta veritable d'un bell tros del patrimoni catòlic intel·lectual, l'aparició de les *Confessions* de Sant Agustí en llengua catalana, en la versió i edició admirable del doctor Josep M. Llovera, i aquesta gesta sí que és d'aquelles per les quals és merescuda la llibertat de la nostra llengua i el nostre poble. No per les buides declaracions que els altaveus propaguen, tindrà la pàtria garanties de vida i plenitud, sinó pels treballs *abnegats*, com el que suscita el present article, treballs en què l'autor acumula, concentra i esmerça a raig fet totes les seves facultats sense esperança d'afalac ni de premi, sense més recompensa que el treball en si mateix, l'eventual confiança d'una ulterior llunyana gratitud, i la certesa del premi divinal, únic interessant.

Els sants! Benhaja tot ço que ens hi acosta. Són

(*) L'article III de la sèrie anomenada *Contra els pobres* anirà, si Déu vol, la setmana entrant.

els testimonis vivents de Crist, i l'argument més decisiu i visible de l'apologètica. Els Sants són testimonis vivents i positius. Els materialistes, ara aquí en l'esclat de la moda, per llurs diferents escoles, neguen a Crist, segons escriuen, per "manca de dades pròximes". No poden negar els sants: són les proves vivents, positives i pròximes de què el Crist existí i existeix. Per això els socialistes no en parlen mai dels sants; mai en parlen els anarquistes, i aquest silenci és una covardia intel·lectual, i és la seva confusió. Dos milions de *besbojkniki* o ateus oficials es reuneixen a Rússia per a negar l'existència de Déu. Compreneu la grotesca i absoluta irrisió i estultícia de dos milions d'individus que s'unissin per negar l'existència de Sant Agustí? I, no obstant, aquest objecte insensat i pedant està contingut en el primer. Sant Agustí per si sol, amb la totalitat de la seva obra i de la seva persona, constitueix una comprovació humana de l'existència de Déu i de la divinitat del cristianisme.

No és possible que no sigui certa la matèria de les *Confessions* de Sant Agustí. No és possible que no existeixin Déu i el Crist amb tota glòria i tota veritat; no és possible que l'Església no sigui fundada per Jesús i no prefiguri i prepari la certíssima Ciutat de Déu per la sang de Crist promesa i garantida. No és possible que l'ànima humana no sigui immortal, no és possible que l'amor immens a la veritat na triomfi per la possessió de la veritat mateixa, no és possible que l'amor cremant esplaiant-se en pur col·loqui amb Déu no sigui veritable i no culmini en el regne de l'amor immortal i que no porti el dia etern victoriós del Senyor.

Amor i veritat, amor de la veritat. Teologia de la veritat i del cor (*Teologia mentis et cordis*) ha estat anomenada la del Doctor d'Hipona. Doctrina del bé, doctrina de la gràcia, la fe, la intel·ligència i la pietat. És un abandó, és l'abandó de la confiança, en aquest salm davídic que de cap a cap són les *Confessions*. Salm davídic de Crist. L'eficàcia insigne de l'esperit agustinian, és resumida en l'"*Estima Déu i fes el que vulguis*" (*Dilise, et fac quod vis*) fórmula de solucions riquíssimes especialment en el terreny social (2).

Fórmula per a tots els problemes, per a totes les situacions. Però aquesta voluntat, aquesta llibertat magnífica que se'ns dona, condicionada per l'amor de Déu, no pot ésser altra que l'estudi i recerca de la voluntat de Déu, i essent l'amor actiu per natura, i en Sant Agustí activíssim, la voluntat de Déu és font inspiradora d'energia sense límits. "*Da quod jubes et jube quod vis*". Doneu ço que maneu, i maneu ço que vulgueu (3), és la fórmula excitadora de l'activitat i el secret de l'eficàcia en l'acció cristiana, no sols pel bé propi, sinó pel bé comú.

Només falta estimar. Un sant, un sant! Vet aquí el clam de l'hora, en aquesta agudíssima i greu hora nostra, al final de tantes hores d'indiferència i abandó. Molts diuen: un cabdill; jo dic: un sant! Només un sant pot treure'ns del pedregar i del carreró social sense sortida. La gràcia i el senyal del sant és aquesta i és el mèrit únic: que estimi. Ja que no es veu cap sant en l'horitzó, siguem tots una mica

sants, una mica en la mesura de les nostres petites energies. Una mica Sant Francesc d'Assís, una mica Sant Ramon de Penyafort, una mica Sant Agustí d'Hipona. Aquesta mica de santedat, és una ambició justa i moderada, i en proporció amb la petita voluntat nostra. No depèn de nosaltres l'oració? Saber agenollar-se i parlar amb Déu, és el primer, i, en definitiva, l'últim exercici de la santedat. I el sant és l'home més social que pot existir, fa el bé a les entranyes i a l'ànima de la gent, allà on no arriben el mestre ni el polític.

Present de santedat, manual de santificació, que Catalunya acaba de rebre, és aquest volum concentrat de les *Confessions* de Sant Agustí, en edició que cap més llengua pot gloriarse de tenir, pel treball marginal que apuntala, ilustra i decora el destil·lat anàlisi de la versió. Què millor que el llibre que aïca els cors, un dels més alts llibres humans que han fet pujar a Déu els anhels en la llarga vida de la civilització espiritual; què millor que el més explícit *Sursum corda!* literari, fulgor de la literatura mística i divina, ens pot venir a extreure'ns d'aquesta actualitat sensual i fosca, vana i brutal, on triomfa el "Mans enlaire!" en senyal de què els cors no són en l'aire, sinó en terra?

He dit que no era missió meua parlar-vos d'aquest llibre, sinó assenyalar-lo a la vostra atenció. La glòria principal de la versió de les *Confessions* agustinianes feta pel Dr. Llovera (4), és visible al moment: l'abnegació. El treball enorme de depuració, estudi, anotació, crítica, referència, consulta, collació; reforç del text de les *Confessions* amb les altres obres del Sant, és evidentíssim, ressalta més per haver encabint una bastida tan complicada en les proporcions d'un volum de butxaca. Una nota proemial, una taula cronològica, una extensíssima taula general analítica, un índex alfabètic de noms i matèries, un índex de citacions d'altres obres del Sant, flanquegen la versió i l'ingent aparell de notes marginals. No sabem que existeixi cap altra edició del joell agustinian com aquesta que acumuli en un manual un treball crític tan extremat i una illustració doctrinal com aquesta d'explicació de l'autor per l'autor, que ha exigint en el pacientíssim, obstinat i repetim-ho cent voltes abnegat traductor la possessió familiar de la muntanya vastíssima dels llibres que escriví el fecundíssim Sant Agustí.

És més, el Dr. Llovera, acreditat baró de consciència i probitat intel·lectual, excel·lent en el seu personal caràcter, de donar més del que li demanen, aporta a aquesta versió l'estudi filosòfic fruit d'una especial dedicació a les fonts que abeuraren en la seva evolució mental el gran doctor de l'Església llatina. El sacrifici, labor oculta, fins el dispendi material, que un treball amb tant rigor i esforç concebut i executat exigeix, ningú pot saber-ho, amb prou feines endevinar-ho els testimonis personals de l'aplicació del traductor durant dos anys o tres en l'escriptori, esperonat només per l'amor a Sant Agustí, reflex de l'Amor que Sant Agustí estimava, i per donar a Catalunya un monument digne de l'honor que hom desitja per al nostre poble en comparança amb l'honor que s'han retut les nacions aplegades en els sorrals i ruïnes de Cartago per celebrar l'any passat en cerimònies meravelloses i corprenedores el Congrés Eucarístic en recordança del quinze centenari de la mort del Fill gloriós de Santa Mònica.

I és un conhort i una confortació en aquestes hores tristes i contràries, perquè és la certesa i l'esperança

del triomf que vindrà després de les proves i tortures presents, de les causes altíssimes que hom estima. Déu és indeficient, i dins aquestes pàgines batega la seva veritat, el seu amor infinit, la seva paraula a través d'un seu Amant i Confessor. La santedat és el tresor dels pobres, i en la conspiració general contra la pobresa evangèlica, llegir un sant, posseir un sant, empeltar-se d'un sant com és Sant Agustí, és esdevenir inexpugnable. D'altra banda, el fet de la traducció aquesta, és la seguretat de què es viu a Catalunya l'esperit de l'abnegació cristiana. Callaran el xerraires i s'extirparà llur vanitat i no hi serà llur nissaga. Restarà l'obra fecunda dels abnegats autors, els abnegats traductors, els abnegats operaris de totes les feines.

(1) *Confessions*. Versió del Dr. Llovera, p. 2, nota 3.

(2) Abbé J. Martin, *La doctrine sociale de Saint Augustin*.

(3) *Confessions*, X (XXIX).

(4) *Confessions de Sant Agustí*. Versió del Dr. Josep M. Llovera, prev., canonge de la Seu de Barcelona. Edició del XVè Centenari. Lluís Gili, editor. Còrsega, 415. Barcelona, 1931. 562 pàgs.

FOMENT DE PIETAT

Per a la glorificació del Dr. Torras i Bages

Exemplaritat de l'Il·lustríssim Dr. Torras i Bages

Bisbe de Vic

pel P. Ignasi Casanovas, S. J.

Un volum de 152 planes, 1 pesseta.

Sermonari

Un volum de 838 planes, en rústega, 9 pessetes; en tela, 11.

La Tradició Catalana

Un volum de 484 planes, en rústega, 5 pessetes; en tela, 7.

La Ciència del Patir

Un fulletó de 48 planes, 30 cèntims.

Sant Lluís Gonzaga

Miniatura psicològica. - Preu: 50 cts.

Compendi de la vida de Sant Josep Oriol

Preu 30 cèntims.

Mes del Sagrat Cor de Jesús (Setena edició).

Preu: 1 pesseta en rústega; en tela, 2

Set Diumenges de Sant Josep

Preu: 30 cts. en rústega; en tela, 75.

Novena a la Mare de Déu de Montserrat,

amb les oracions de la Visita espiritual, 20 cèntims.

Conceptes del Dr. Torras sobre la santedat.

Es regala com fulla de propaganda.

Comentaris

En què quedem?

Una de les atribucions principals que l'Estatut concedeix a la Generalitat de Catalunya, és la referent a instrucció pública. Aquesta, en tots els seus graus ha de restar com funció essencial, importantíssima, de l'organisme regional català. Tots ho tenim entès així, i així ho diu la lletra de l'Estatut.

Mentrestant, hi ha un ministre català, el senyor Domingo, que acaba de crear, amb un senzill Decret (tal com es fan ara, en temps de llibertat, les coses), dues Facultats d'Economia: l'una a Madrid i l'altra a Barcelona.

Si dins de poc la Universitat ha d'ésser catalana, ¿a què ve que un ministre actual, català precisament, s'entretengui a crear organismes dins la Universitat, en la creació de la qual no hi tingui cap participació el Govern de la Generalitat?

En què quedem? La Universitat serà catalana o no ho serà? Perquè si la institució que ha de representar el fogar de la nostra cultura superior no ens ha de pertànyer, ¿quines facultats ens donarà l'Estatut en matèria de cultura?

Visca la llibertat!

Amb aquest nom han estat prohibits tretze diaris catòlics del Nord d'Espanya. Entre ells, "La Gaceta del Norte", un dels diaris més ben fets, més il·lustrats, més bells de la península.

Hi ha qui diu que aquests són procediments dictatorials. Qui sap! Però si són dictatorials, són fets en nom de la llibertat, i amb això resten coberts tots els defectes i netejades totes les taques.

La situació jurídica era ben clara: ¿els periòdics havien delinquit, havien comès alguna infracció? Llavors, enviar-los al jutjat i que siguin subjectes a responsabilitat.

¿Els periòdics no havien delinquit? Llavors, deixar que es publiquin. De criteri legal i jurídic no en coneixem d'altre. Però es veu que els liberals necessiten defensar la llibertat atacant-la a fons... Quins misteris!

Escoles i cultra

El Ministre d'Instrucció Pública va donar una conferència a l'Ateneu Igualadí de la Classe Obrera.

Tothom esperava el discurs perquè es creia que el senyor Domingo traçaria les línies principals del seu pla de reconstitució, o constitució millor dit, del problema pedagògic a Espanya. Ell, que ha passat la vida traçant programes (això sí, a base d'articles periòdics) sobre matèries d'ensenyança, havia de resultar una esperança per a tots els qui es preocupen del problema de la instrucció al nostre país.

Però el Ministre defraudà: o perquè no es va atrevir a dir tot el que pensava, o perquè... no tenia els pensaments concrets i oportuns, com és necessari per a un programa d'home de govern.

Es va concretar a parlar de l'Escola única, sense definir quina era aquesta; sense parlar de les altres (les altres no fan cultura, potser); i ens va dir que tots seríem iguals davant la cultura de l'Estat i que aquest facilitaria als pobres el mitjà d'ingressar a les institucions d'ensenyança de totes classes.

Això últim, molt encertat. I fa anys que precisament les ordes religioses ensenyants vénen practicant-ho així, donant una cultura ampla sense retribucions en els casos en què aquestes no són possibles.

Però el pla general de la cultura protegida per l'Estat, ¿on el va deixar el ministre de la República? Ni tan sols ens va dir en què havia de consistir aquesta famosa Escola única i, tantes ganes com tenia el senyor Miquel d'Unamuno de saber-ho!

Tampoc no ens va parlar del criteri que tenia per a formar mestres (ja que sols amb edificis escolars no n'hi ha pas prou) ni dels mitjans per a constituir Escoles normals (ja que no creiem que, en general, pretingui valer-se de les d'ara).

I per a no parlar de res en concret, no ens va dir d'on pensava treure els mitjans econòmics per a constituir escoles, mestres, Normals, Facultats, etc., i, sobretot, beques de totes classes per a les classes necessitades.

No sabem si els igualadins van restar convençuts i agraïts de la conferència del senyor Marcell Domingo. Nosaltres, que la llegírem in extenso, no vàrem arribar a saber per què havia anat a Igualada el ministre d'Instrucció Pública (almenys que es tractés d'una visita de cortesia).

L'Assemblea Constituent

Va tirant, i prou. I va tirant cada dia més malament. Perquè, per exemple, ¿on són els cent-vint Diputats socialistes? Ningú no n'ha sentit parlar cap, encara.

A no ésser que per parlar entenguin interrompre, escarnir, insultar, etc., és a dir, fer el porc senglar, segons dita de l'Ortega Gasset. És el que ens deia un amic madrileny, quan li demàvem pels cent socialistes: "Quan llegeixis en la ressenya de la sessió: (gritos, interrupciones, insultos, murmuraciones, etc.) aquests són els socialistes, units als d'alguns del partit radical-socialista, pitjor encara, molt pitjor, que els primers".

Els radicals tampoc no donen masses senyals de vida. Però aquests ho fan tal vegada per les conveniències del seu cap senyor Lerroux al qual convé que callin per tal de no comprometre-li situacions futures.

I els altres... són els de les minories que, en nom de la llibertat, són constantment interromputs, vexats, esbrancats. Fins al punt que el senyor Gil Robles va haver de dir al Govern que el felicitava per haver sabut portar una majoria que no deixava parlar...

És clar; atribucions de la llibertat a la manera clàssica espanyola.

Mentrestant, les qüestions financeres no han estat encara tractades en l'Assemblea; el tractat amb França es va elaborant a espatlles de tothom i resultant un cent-peus, etc.

Sense enyorar-los gens, cal dir que la visió del Parlament actual és inferior, molt inferior, a les dels passats. I que només s'entona un xic quan una de les figures sobrevivents d'aquells Parlaments intervé, cosa que fan poques vegades.

I es comprèn! La sensació de fàstic és moltes vegades força eloqüent.

Els sous dins la República

Un diari de Lleida ha provocat la indignació de certs elements polítics esquerrans d'aquella ciutat per la raó d'haver exposat les duplicitats i fins triplicitats (?) de sous que perceben alguns dels homes públics de la situació. Consti bé que ningú no ha pogut desmentir "El Correo de Lérida"; i d'aquí ha vingut, precisament, l'enrabiada. Si l'haguessin pogut desmentir, raí!

Però el diari de Lleida pot estendre encara més el contingut de la seva nota. Li'n donarem alguns exemples:

A Barcelona hi ha un senyor que cobra: com a

Conseller de la Generalitat, 18.000 ptes.; com a Diputat a Corts, 12.000, i com a President de determinat Comitè industrial el nomenament del qual correspon al Govern, 15.000; total, 45.000.

L'Alcalde de Barcelona cobra com a Alcalde i com a Diputat a Corts. I quan el càrrec s'escau a tenir-lo accidentalment el tinent senyor Casanoves, per exemple, llavors cobra com a Alcalde i com a Conseller de la Generalitat.

Els Comissaris de la Generalitat a Tarragona i Lleida cobren com a tals Comissaris i com a Diputats a Corts, etc.

I és clar que amb aquest procediment, tot va bé... per als interessats!

L'Evangelí, remei social

PER ÀNGEL MARQUÈS

Les prescripcions evangèliques: heus ací la rella per a obrir solc en el camp social. Elles enfoquen llur eficàcia vers el millorament material i moral de les classes afectades; i qualsevol codi social que no tingui per exponent el llevat evangèlic, no reeixirà pràcticament. Les teories, òrfenes de moralitat cristiana, fracassen cada dia; el capitalisme dels de dalt i el socialisme dels de baix basen avui llurs prosèlits en realitats econòmiques tangibles; en exiliar, però, de la seva actuació tot fre religiós, no troba resclosa la torrentada d'iniquitats amb què capital i treball enverinen llurs diferències.

Perdran el temps els sociòlegs de tota llei que s'apartin de la Llei de Déu, perquè sense la segona prescripció del Decàleg i el Nou Manament del Cènacle les relacions harmòniques de patrons i obrers esdevenen lletra morta, puix quan en els concerts humans hi manca l'amor mutu, és pueril de creure que la força coercitiva de les lleis humanes és suficient per a establitzar amb pernys d'harmonia els conflictes socials. De què serveixen les lleis quan no hi ha amor ni moral, diu la dita ciceroniana?

Ja fa molt de temps que l'estilogràfica i el mall es miren de reüll. Foragitat l'esperit cristià de les oficines i dels obradors s'ha eclipsat la justícia en el cor dels rics i dels pobres; uns i altres han perdut la fe i l'esperança en les veritats eternes i immutables i ha estat aleshores quan, declarada la suspensió efectiva de les virtuts teològals, la brutalitat i la injustícia han estat la raó suprema amb què han fallat el plet els que paguen i els que treballen.

Les conseqüències d'aquest estat de coses havien d'ésser fatals, per bé que sensibles. Sense creences i sense esperança en un més enllà, en la lluita amarga per a la conquesta del pa, resulta bon xic platònic exigir resignació a qui veu que les seves suors on abasten per a portar el pa a moltes de famílies on les malalties consumptives hi fan estralls. Enseny esdevé poc comú de donar menjar a qui té fam, beure a qui té set, vestir el despullat i exercir la justícia distributiva, quan l'egoisme aferrat al cor dels homes com una serp, no desarrela la força de la consciència feta amb el motllo de l'amor i del temor de Déu.

En l'escenari social, l'egoisme i l'odi se les fan a mata i degolla. S'han exigit primer per l'amenaça

i després per la violència milloraments més o menys il·lusoris farisaicament regatejats i concedits més tard, si no de grat, per força. Millorament que amb harmonia s'haurien acordat si les actuacions de patrons i obrers haguessin estat informades per l'esperit cristià, portador de garbes de blat en una mà i de branques d'olivera en l'altra, portador del pa amb el compliment de les obres de misericòrdia i portador de pau amb la pràctica d'una doctrina que és tot amor.

S'ha prescindit de Déu i sense Déu no hi ha religió, i sense religió no hi ha moral, i sense moral tampoc no pot haver-hi amor mutu. La veritat i la justícia no són avui reguladores del dret; la màxima violència decanta la balança a qui més l'empra i en aquest cas veiem que quan no és el despotisme de baix a dalt és el de dalt a baix que escanya el dret del més feble amb l'argolla d'una tirania que canvia de nom, d'estaments i de lloc, però no de naturalesa.

El diccionari de la moderna sociologia s'ha omplert d'un argot de mots que les relacions patronals-obreres dels temps antics pràcticament no les estilitzaven: vagues, boicots, lock-outs, sabotatge, braços caiguts i tota altra fraseologia, que reflexa les vibracions violentes que avui divorcien coses que forçosament han de conviure unides. Són taques de sang i ròssecs d'odi que embruten tota la civilització i el progrés del segle.

Els nostres avis no sabien tantes coses com la gent d'avui: no coneixien tants avenços, ni tantes lletres, ni tanta ciència; però sobreexcellien en una que la societat moderna no conreua: la ciència de l'amor i del temor de Déu, fonament de tota saviesa i norma de vida d'aquelles generacions que havien fet seny popular d'aquesta dita: *Crec en Déu, espero en Déu, estimo a Déu i Pa a casa*. Els jornalers s'hi feien vells treballant en les hisendes de l'amo i aquest mirava els treballadors com una perllongació de la família. De baix a dalt pujava el respecte i de dalt a baix davallava l'amor. La veneració i l'afecte estructurava tothora la pau en aquells estaments entre els quals no es coneixien els conflictes socials que emmatzinen la vida moderna. Pobles aquells amb Déu on la pau hi floria, al revés de les societats atees on hi arrela l'odi de les classes. I és que l'apropament i la fe en Déu fa créixer les virtuts individuals i collectives, mentre que no hi ha res pitjor que l'home sense Déu, quan l'orgull el fa creure's un semidéu, puix és aleshores quan els pecats capitals fan fer llur tasca corrosiva en el cor dels homes i en el cor dels pobles. Aquesta és la malaltia de l'hora que vivim.

El paradís comunista

PER J. CIVERA I SORMANI

II

LA VIDA DE L'OBRRER RUS

Afortunadament no són gaire nombrosos els obrers que creuen en el paradís comunista. La majoria dels qui es declaren partidaris de les doctrines comunistes, ignoren el que passa a Rússia. Les publicacions que propaguen el comunisme, fan creure als incauts que l'obrer rus és el més lliure del món. Si la frontera russa estigués oberta, i els obrers poguessin veure el que passa en aquell país, no n'hi hauria cap que es declarés partidari del comunisme, perquè s'adonaria de seguida que l'obrer rus està sotmès a una odiosa tirania. Especialment els obrers del camp haurien d'esbrinar com viuen els camperols russos i si és cert que treballen únicament sis hores, com assegurin les publicacions comunistes que publiquen tantes inexactituds.

Josep Douillet, en l'obra que esmentàvem en el nostre primer article, afirma que el govern dels Soviets té la pretensió d'ésser un govern proletari que governa en nom dels obrers. En aquest cas seria lògic que la classe obrera d'aquell país es considerés completament feliç. "Jo afirmo el contrari, diu l'esmentat senyor; la classe obrera russa és la classe més oprimida i la més malaurada."

L'ex-cònsol de Bèlgica, que coneix profundament el poble rus perquè ha conviscut amb ell molt de temps, ha tingut ocasió de visitar diverses fàbriques, i a tot arreu ha trobat nuclis importants d'anticomunistes, que no poden exterioritzar llur protesta perquè serien empresonats.

Si converseu amb un obrer amic que sàpiga que no l'heu de trair, us dirà: "Abans de la Revolució l'obrer rus no vivia bé, però no es moria de fam." I, si és sincer, us dirà, a més a més, que en cap país del món els obrers no treballen sota unes condicions tan dures i dolentes com a Rússia. Un obrer no pot sostenir la seva família. Si té infants haurà de resignar-se a veure'ls depauperats. Quan donen la soldada a un obrer, li retenen la cotització de la Unió professional i la subscripció del diari, el sosteniment del qual és obligatori. A més a més, ha de deixar una quantitat per a la defensa de la Rússia soviètica i per a les organitzacions revolucionàries de caràcter internacional.

Si els obrers combaten l'orientació de la premsa comunista, són expulsats de les fàbriques on treballen. Com que l'obrer rus no pot travessar la frontera, si és acomiadat, ha de resignar-se a morir de fam.

Una lliura de pa blanc (400 grams) que abans valia tres kopecks, arvi en val onze, i el pa negre sis kopecks.

L'obrer no pot adquirir un vestit perquè es venen a preus elevadíssims. L'obrer rus vesteix pobrement.

Quan calia l'esforç de la classe obrera, per a fer triomfar la Revolució, els revolucionaris els deien: "Vosaltres habitareu en els palaus dels burgesos. Tot serà vostre." I ara que ha triomfat la Revolució han de viure en cases sòrdides i antihigieniques.

Aquest és el procediment que adopten tots els revolucionaris per obtenir l'adhesió del poble. Els nostres revolucionaris estan fent el mateix a Catalunya. Han promès les terres als camperols i les cases dels rics als pobres. Hi ha gent que està esperant el triomf de la Revolució comunista per apoderar-se dels béns dels altres. Passen per les vies més cèntriques i trien la casa que ocuparan el dia que s'implanti el règim comunista. Per a certa gent les riqueses únicament són dolentes quan les posseeixen els altres.

A l'obrer rus el paguen misèrrimament i amb poca puntualitat. El mes de març, ha dit un obrer rus, van pagar els jornals del mes de gener. Aquests retards originen grans protestes. Els obrers es neguen a treballar si no els paguen, i, per tant, cal cercar els diners que no hi ha a les caixes exhaurides. Quan no hi ha diners, els obrers adquireixen els articles indispensables mitjançant la presentació d'uns bons, als quals es dona un valor monetari.

Els obrers més dissortats són els minaires. Viuen en barraques immundes. Cada barraca és el sofluig de dues i tres famílies.

En algunes cambres petitíssimes viuen vuit o deu obrers. Altres viuen sota terra com els troglodites. Homes i dones fan la vida en comú. Aquesta promiscuitat de sexes provoca escenes perverses. Les malalties venèries són les que predominen. Un dia, diu Josep Douillet, arribaren dues centes dones a Rostov, per a fer la tria del carbó destinat a les societats cooperatives. Al cap de tres setmanes les va reconèixer una metgessa anomenada Perelman, del Comissariat d'Higiene, i va constatar que únicament el sis per cent de les dites obreres no havien adquirit cap malaltia venèria. Totes les altres estaven malaltes.

¿Pot un obrer, si té una mica de sentit comú, mostrar-se partidari d'un règim que està conduint el poble rus a la degeneració més espantosa? ¿És aquest el paradís comunista?

Cal ésser completament orb per a no veure que el comunisme és la negació de la dignitat humana. Objectaran, potser, els partidaris del comunisme que totes aquestes coses no tenen res a veure amb les doctrines comunistes. És cert. Però cal tenir en compte que els comunistes són ateus; i quan es prescindeix de Déu i es foragita la fe del cor del poble, es cometen les aberracions més monstruoses. Els comunistes russos han volgut prescindir de la moral cristiana; i el poble, en perdre la fe, ha caigut a les abjeccions més vergonyoses.

Un manifest de la Junta Diocesana d'Acció Catòlica davant el projecte de Constitució

Ciutadans:

Els repetits atemptats del primer Govern de la República contra els interessos religiosos del país, laïcitzant l'ensenyança, llançant el Crist de les escoles, de l'exèrcit, de la marina i dels tribunals de justícia, tolerant l'incendi d'incomptables temples i de dues-centes cases de religiosos, expulsant uns Prelats i conculcant els drets individuals d'altres, acaben de tenir una manifestació explícita i gens vergonyant en el projecte de Constitució suara format per una Comissió parlamentària. Ja el projecte de la Comissió Jurídica era francament laïcista; però res no tenia a veure amb les crueses del projecte actual.

Dita la paraula d'autoritat sobre el projecte de la Comissió Jurídica pels nostres Prelats, Pastors amants a la salvació del patrimoni espiritual del nostre poble, quina no hauria estat la rojor d'aquest malstruc projecte de la Comissió Parlamentària en el qual s'han ajuntat tots els sectarismes, tots els radicalismes fins ara absolutament insospitats dins la política espanyola.

No n'han tingut prou els membres d'aquella Comissió amb la laïcització de l'Estat ja portada a terme en el projecte de la Comissió Jurídica i explícitament condemnada per l'Església, i pel més elemental sentit de conservació de la vida social del poble espanyol.

Comencem per dir que el projecte és dolent des de tots els punts d'albir. Dolent pel seu contingut, que no respon per res a la vida social d'Espanya; dolent per la seva tècnica jurídica, ja que més que obra d'homes de dret, dona la seva lectura tota la impressió de tasca ateneística sense cap lligam amb la realitat nacional; dolent per les seves orientacions; dolent pel seu regust centralista de ple segle dinou; dolent, en una paraula, pel seu esperit merament doctrinari allunyat de la realitat i dels problemes vitals del país. Si el projecte de la Comissió Jurídica fou universalment censurat, quines no han d'ésser les censures que mereix aquesta obra de la Comissió Parlamentària que, sobre reincidir en tots els defectes del primer, sembla que hagi tingut especial cura d'arreglar tot allò que divideix el nostre poble procurant fer de la Constitució una obra sectària i de partit!

No tenim pas temps ni espai per a comentar-lo degudament. Però sí que ens creiem en el deure de destacar aquells punts cabdals, que constitueixen altres tantes heretgies i atemptats contra la civilització cristiana, perquè els catòlics sàpiguen a què atendre's respecte a aquests. Des de la institució de l'Estat laic fins a la dissolució de la família, passant per la negació de la llibertat i la vida religiosa, hi ha de tot en el malaventurat projecte que és impossible que sigui aprovat en aquesta forma per unes Corts d'hommes elegits pel país.

Comença el seu text amb una franca negació de tot vincle sobrenatural del Poder, afirmant que tot Poder emana del poble. I per si poguéssim donar a aquesta expressió un sentit merament doctrinal — sempre inadmissible en termes literals per a un catòlic, com han recordat els Prelats espanyols en la seva Pastoral colectiva — ve de seguida un Capítol

II, d'indubtable novetat política a Espanya, en el qual es tracten problemes de família, seguint la norma de la Constitució de Weimar que fa el mateix en termes moderats i raonables. Comença el dit Capítol per afirmar que la família està sota la salvaguarda de l'Estat, com si es volgués sostreure a l'Església la tutela d'aquesta. I després de proclamar la igualtat dels dos sexes, estableix la llei del divorci d'una manera tan absoluta i tan poc vista fins ara, que dubtem que es trobi en un altre país del món en aquesta forma, fora de la República Soviètica. El matrimoni no solament pot ésser dissolt en el vincle — proposició repetidament condemnada per l'Església — sinó que quan els esposos així ho convinguin el podran donar per dissolt "per la seva sola voluntat" ("podrá disolverse por mutuo disenso"), la defensa del vincle, sempre considerada d'interès social, desapareix aquí per complet i resta el matrimoni convertit en el més absolut concubinat, característic de totes les èpoques de decadència dels pobles.

Respecte la propietat, aboleix el dret de propietat privada, dient que "la propiedad de las fuentes naturales de riqueza existentes dentro del territorio nacional pertenece originariamente al Estado". I si admet encara aquella propietat privada, ho fa a títol no de dret, sinó de la "función útil que en ella desempeña el propietario" tot i advertint que l'Estat ha de procedir "de un modo gradual a su socialización". Donant, a més, una amplada imprevista a l'expropiació forçosa arriba a declarar que en determinats casos es pot procedir a l'expropiació sense indemnització i que els serveis públics hauran d'ésser nacionalitzats en el més breu termini. Què en resta del concepte jurídic de la propietat privada?

En l'article 46 l'Estat es reserva, com atribució essencial, tota la cultura nacional — pobre cultura si hagués hagut, fins ara, de confiar de la protecció de l'Estat a casa nostra! — I immediatament estatueix l'ensenyança en l'Escola Unica, amb caràcter obligatori i laic. Comencem per manifestar que ni l'Estat està preparat amb personal ni amb material, per a donar ensenyança gairebé de cap classe. ¿On és el personal necessari i convenientment preparats?, ¿on són les escoles per a formar-lo?, ¿on els edificis i material pedagògic? Això suposaria una tradició político-pedagògica de molts anys, tradició que encara està per començar a casa nostra; segons càlcul de la FAE (Federació d'Amics de l'Ensenyança, de Madrid), només en ensenyança primària i en 50 anys les Ordes Religioses han educat a Espanya més de cinc milions de nens; i suposant que la despesa mínima de cada un es xifrés en quatre-centes pessetes, resultaria que les Ordes religioses ensenyants han estalviat a l'Estat uns dos milions de pessetes en cinquanta anys. I el mateix es pot dir de l'ensenyament secundari i del d'obrers i en escoles professionals gratuïtes.

Tot això a part, ¿com podem consentir els catòlics espanyols que se'ns denegui el dret d'educar catòlicament els nostres fills, quan arreu del món és aquest un dret reconegut, derivat de la mateixa paternitat? La Constitució de Weimar (article 146) diu que a instància de persones a les quals pertanyin l'educació dels nois han d'ésser instituïdes escoles primàries

de la seva confessió religiosa o filosòfica. Això al costat de l'article 149 que diu textualment que "l'ensenyança religiosa és matèria ordinària d'ensenyança" i el mestre ha de donar-la sempre que no se li manifesti la voluntat contrària. I encara preceptua textualment que es conservin les Facultats de Teologia a les Universitats de l'Estat. Principis semblants trobaríem en les Constitucions modernes de Iugoslàvia (article 60), Polònia (article 120), etc. I fonamentant-se en principis oposats la nostra Constitució, ¿què podem esperar respecte les condicions per a establir escoles privades, segons la Llei d'Instrucció Pública que anuncia l'article 41?

També el dret de manifestació — que es reconeix a tota collectivitat en el Projecte Constitucional — és negat per l'article 25 a la religió, ja que el culte es limita al temple i no més.

I no diguem res de l'article 3 que estableix que "No existe religión del Estado" i ordena de dissoldre les Ordes religioses i de nacionalitzar llurs béns. El laïcisme de l'Estat no el pot defensar cap catòlic, puix constitueix una heretgia condemnada explícitament en el "Syllabus"; i quant al dret de les Comunitats religioses, ¿com poden constituir una excepció al reconeixement general del dret d'associació propi de tot ciutadà? Per això dèiem al principi que l'Estat que aquí es propugna i dibuixa és quelcom més que un Estat laic; és un Estat persecutori de l'Església, puix no es pot desglossar d'aquesta el dret de les Ordes religioses, part integrant.

Són moltes altres les ofenses i menyspreus que aquest trist Projecte conté per al catolicisme i per a les tradicions espirituals de la pàtria. Però n'hi ha prou amb les aquí destacades perquè tots els ciutadans es formin idea de com cap catòlic pot defensar aquest Projecte, cap diputat que es digui catòlic pot votar-lo, i cap home amant de la Religió, de la Família, de la Propietat i de la Llibertat pot propugnar-lo.

Sortosament, ha estat tan enorme el que amb aquest Projecte s'ha volgut fer, que la seva mateixa textura, absolutament allunyada de la realitat del país, el fa aparèixer com obra d'ateneu o gairebé de penya de cafè. El dia mateix de la seva promulgació, si així es promulgava, en restaria més de la meitat d'inaplicable a la vida nacional.

Però això no vol dir que els catòlics no aixequem el nostre clam en tots sentits i sota totes les formes legals, i si un dia es van arreplegar milers i milers de voluntats sota la forma de signatures en defensa de les Ordes religioses, pensem que avui no solament són aquestes les que estan en perill, sinó tota l'Església d'Espanya i totes les bases fonamentals de la civilització cristiana i espanyola.

Catòlics; som objecte d'un atac a fons com mai no l'hàgim sofert. Cal, doncs, que com mai ens defensem procurant que altres qüestions no s'avantposin a les que per a nosaltres són primordials. Lluitaré; vencerem o serem vençuts; però mai no ens deixarem prendre els drets de Déu i de la nostra consciència sense fer tot el que calgui per evitar-ho. Estem en un moment en què uns quants homes, representants de petits sectors sectaris de la Península, volen vendre l'ànima colectiva al diable; cal que nosaltres la defensem per a Déu, amb caritat i mansuetud, però amb el braó que les circumstàncies i els atacs de què som víctimes exigeixen.

Catòlics de Catalunya: Per l'altar i per la llar, cadascú en el seu lloc d'honor en aquesta hora suprema pels interessos espirituals de la pàtria.

Barcelona, 21 d'agost de 1931.

Intolerants, com sempre!

PER LLUÍS G. FÀBREGA I AMAT

Lamento de trobar-me tan lluny per no poder sortir a la palestra a temps oportú. Ara he d'acontentar-me en dir-hi la meua, malgrat en una hora extemporània.

En els diaris de Barcelona del 21 de maig, puc llegir la relació de la Sessió de l'Ajuntament, tractant de l'expulsió dels jesuïtes.

Sembla mentida que siguin els homes que fins ara s'han servit per a llurs propagandes, protestant de totes les expulsions, que demanin, ara, l'expulsió d'uns ciutadans que no han comès altre delictes que el de pensar de diferent manera dels que demanen aquella expulsió.

És que en els fons, no hi ha altra qüestió que el sectarisme que corseca els nostres radicals de pega.

Entre els crits i exabruptes, pogué llegir-ne un del senyor Aragay, dient al senyor Solà que "no es pot ésser republicà i clerical".

Nego aquesta afirmació per falsa i ridícula.

Es pot ésser republicà i clerical. Jo em considero republicà i clerical.

El que no es pot ésser, senyor Aragay, és republicà i demagògic. El que no es pot ésser és esquerà i intolerant.

Vosaltres, que us creieu que el dir mal de la religió i dels capellans fa avançar i *progressista* (és un dir), feu un flac servei a la vostra República, a aquesta mena de República que formeu per al vostre ús particular, excloent-se els altres que no pensen com vosaltres.

Jo, clerical i republicà, crec en la República, però en la República de tots, no la que ens volen imposar els *neronets* de per riure.

Vaja, plegueu, anticlericals passats de moda.

Vosaltres matareu la República, i si es donava el cas que el senyor Borbó hagués de tornar, es deuria exclusivament als vostres exabruptes ridículs i estúpids.

Quan hem de contemplar aquests fets, que deshonren un partit i un règim, no deixem de recordar certes campanyes anticlericals, d'altres temps, com per exemple, del senyor Lluhí i Rissech, educant els seus fills en els frares.

Estem segurs que el senyor Lluhí i Vallescà, si té fills o n'arriba a tenir, farà el mateix que el seu progenitor.

Per haver estat deixeble de frares, sap per experiència pròpia, que al fi i al cap el seu saber i la seva preparació ho deu als frares.

Quina gràcia em fan els nostres intolerants!

Per a demanar l'expulsió d'uns ciutadans, que tenen els mateixos drets, o més, que els altres ciutadans, us heu passat anys i anys escridassant en contra les tiranies i les persecucions?

Vaja, plegueu, que la vostra democràcia és una democràcia de *pa sucat amb oli*.

Lima, juliol 2 de 1931.

Acció popular

Les entitats catòliques darrerament inscrites a "Acció Popular" són les següents: "Sindicat Catòlic Agrícola" de Sant Boi de Lluçanès, "Centre de Cultura" de la Parròquia de la Puríssima Concepció, "Centre d'Acció Popular" de Cassà de la Selva, "Centre Catòlic de Sant Pau", "Centre Moral" d'Arenys de Munt, "Congregació de la Mare de Déu de les Escoles Pies" de Calella, "Orfeó Sarrianenc", "Centre Catòlic" d'Olot, "Centre Moral" de Santa Maria de Corcó i "Joventut Social del Patronat de Sant Pere Claver" de Verdú.

* * *

Havent-se vist el Vice-president d'"Acció Popular", En Manuel de Montoliu, impedit de realitzar el viatge a Nuremberg, on havia d'anar com a representant de l'entitat, per a prendre part en l'*Assemblea Catòlica* d'aquella ciutat, ha estat designat per representar "Acció Popular" en aquesta solemnitat l'Iltre. Dr. Miquel Vilatimó, canonge de la Seu de Tarragona, qui es troba actualment a Alemanya en viatge d'estudis. El Dr. Vilatimó parlarà en aquesta Assemblea sobre la "Situació actual del Catolicisme a Espanya".

* * *

"Acció Popular" no es cansa ni es cansarà mai de proclamar la seva decidida voluntat de contribuir amb tots els mitjans a acabar d'una vegada i per sempre amb l'endarreriment dels mètodes i de l'organització i amb l'esmicolament de forces que caracteritzava fins ara l'acció social dels catòlics de la nostra terra; i tampoc no es cansa ni es cansarà mai de predicar la urgentíssima necessitat que es fa sentir en els crítics moments actuals d'unificar en una vasta acció perfectament coordinada totes les iniciatives, tots els esforços, totes les actuacions individuals i collectives que en aquest període hagin sorgit d'entre nosaltres amb la mateixa finalitat que persegueix "Acció Popular", això és, canviar radicalment en sentit democràtic i modern les orientacions que imperaven en el camp de l'organització de l'acció social, inspirada en els principis cristians.

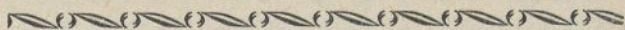
Hem de consignar amb satisfacció que aquesta crida, llançada ja en notes anteriors, ha estat ja recollida i corresposta amb la millor disposició d'esperit, no sols per l'estol ja ben nombrós i cada dia en augment dels bons catòlics que s'inscriuen sense interrupció en les nostres files en totes les comarques catalanes, ans encara per distingits representants dels diferents nuclis catòlics de novíssima orientació que de paraula o per escrit en alguns òrgans de la nostra premsa han refermat aquesta necessitat de coordinació i d'unitat d'acció entre les forces socials catòliques en forma d'una convergència de totes les modalitats d'aquesta acció en una finalitat única.

"Acció Popular" entén, però, que no n'hi ha prou amb aquesta unitat i harmonia que resulti espontàniament de la finalitat comuna que empeny les diferents forces organitzades amb esperit modern dintre el camp catòlic. Si no passem d'aquí, l'acció social dels catòlics es dispersarà com abans en grups i grupets que forçosament arribaran a un funest antagonisme, o, si més no, a una desarticulació lamentable. Cal que els catòlics que operen en el camp social es convincin que ja és hora de no confiar res a la improvisació; que és precís, si volem llevar fruit de l'esplèndida sembrada d'iniciatives que avui presen-

ciem, que anem decididament, si més no, a una intelligència o a una aliança en la qual sigui prevista i metoditzada amb tota la precisió possible la repartició i la delimitació de la tasca a fer per cadascun dels grups interessats en la gran obra de la recristianització de la nostra societat. Cal acabar amb l'estratègia de "guerriller" que fins ara havia seguit l'acció social dels catòlics i que es condensava en aquella norma de conducta dels qui deien: "Treballem cada u pel nostre costat; ja ens trobarem tots al cim el dia de la victòria". Convencem-nos d'una vegada que amb aquesta estratègia no arribarà mai el dia de trobar-nos triomfants al cim.

Aquesta convergència espontània que aconsellen els comentaristes de la nostra crida, cal, doncs, canviar-la en una "entente" raonada i metòdica. Amb aquesta convicció, "Acció Popular" convida avui públicament totes les novíssimes organitzacions d'acció social catòlica, nascudes, com la nostra, d'una íntima ànsia de modernització, sien empreses de premsa, sien associacions, sien agrupacions de tendència política, a entrar en contacte amb els dirigents de la nostra entitat per tal de planejar unes converses que ens portin tots al camí d'arribar a una coordinació permanent de les respectives forces en el camp comú de les nostres activitats.

"Acció Popular" vol salvar la seva responsabilitat en aquesta hora tan greu que travessa la causa catòlica, i espera que les agrupacions germanes, sentint també la gravetat d'aquest imperatiu, sabran respondre com cal a aquesta generosa invitació.

Lliçons del dia

En la muntanya de Montjuïc

Així com abans hi anaven a fer forades i divertir-se els obrers — aleshores relativament tips — avui hi van també a matar el temps els obrers desfeinats, tristament buits... Diàriament se'n veuen corrues d'aquests dissortats vagant per la famosa muntanya.

Fa pocs dies que un d'ells s'emparrava per les figures que allí abunden, cercant quelcom per a menjar, i... va caure aparatosament d'una d'elles. Els seus espantats companys varen córrer a auxiliar-lo tement que s'hagués fet mal, i per consell d'un bon samarità que per allí passava el baixaren a la carretera per tal d'agafar un taxi i portar-lo al dispensari més pròxim, on li varen fer la cura de primera necessitat. I ara ve el cas que ens posa la ploma als dits. El pobre obrer ferit portava sobre el seu pit cristià per compte del sant Escapulari, un tatuatge singular: la figura d'un pistoler, agenollat, apuntant amb la pistola fratricida...!

¡Pobres obrers lliurats als seus explotadors societaris!

Els han esborrat de sobre el pit el sant nom de Déu, però no els han donat, en canvi, més que l'odi i la desesperació a la seva ànima atribolada, i un petit plat de sopes, fumades a voltes, per no morir-se de fam el seu cos depauperat.

Les promeses de redempció i de riqueses amb què els emborratxaren i seduïren els seus líders explotadors, s'han tornat fum de sopes tal volta socarrades en les fatídiques tristesses desoladores d'un ex-hospital profanat.

X. X.

El sacerdot mestre d'estudi

Tornem a tocar aquest tema que tant ha entusiasmat a alguns que han entrevist la seva transcendència per a la reforma social, que tots voldríem i que per ara es veu molt lluny si hem de jutjar pels esdeveniments que es van desenrotllant. I és que les coses humanes estan entre si fortament encadenades i, amb una sola anella que flaquegi, flaqueja tota la cadena, fins al punt d'anar-se'n a terra tot el pes que sostenia. Flaquejaren els Municipis, institucions populars ben entrelaçades amb l'Escola, de fàiso que la major part dels ciutadans no han tingut altra educació que la rebuda en l'Escola de la localitat, i ja ho veiem, conscientment o inconscientment, han servit per fer possible el gran crim de foragitar Déu de l'Escola, del Tribunal de justícia, de la Casa comunal i aviat de les lleis, com si la noció de Déu no fos la millor salvaguarda de les mateixes lleis i la primera base per dictar-les amb saviesa i justícia. ¡Oh, l'Escola; si n'és de transcendental la seva influència! Més que als exèrcits — pogué dir un notable estadista alemany — es degué, en una gran guerra, la victòria als mestres d'estudi.

I si d'aquest aspecte, que en podríem dir patriòtic, passem a considerar el que té de transcendental per a regenerar els esperits, que és pròpiament el que ha de mirar el sacerdot, haurem de convenir que no hi ha tasca més adequada per a sembrar la llavor de la veritat que la del magisteri, ja que tota ella es redueix a ensenyar. Tots els coneixements sense la noció de Déu són buits i fins impossibles; posem per cas l'obra de la creació amb totes les meravelles que enclou l'Univers.

Qui tot això consideri no podrà menys que atorgar a l'Escola la màxima importància, però entenent que sigui com ha d'ésser: baluard de la nostra religió i fogar de ciutadania.

Per què en molts de pobles ha vingut tant a menys l'observança de la festa i en general la pràctica del culte? Perquè no havia posat arrels fondes en la consciència del noi, i a la primera embestida cedeix a les escames de la impietat. Fem que tingui clara noció de l'existència d'un Ésser suprem a Qui devem acatament i reverència, i el donar-li culte vindrà com a conseqüència i fins com una necessitat en l'home, a mida que veu el poc que pot esperar dels seus semblants i la necessitat que té de comptar amb l'ajut de Qui pot més que els homes.

La pràctica de la religió ha d'ésser fruit de la convicció.

No tothom sap ensenyar de religió. La primera veritat del Credo, la que Déu existeix, s'ha de fer evident en l'enteniment del noi, per tal que capeixi la força de les paraules de Sant Pau quan diu que les coses invisibles es coneixen per les coses creades visibles.

Contestar a algunes preguntes de nocions de religió, no és saber de religió. És precis que l'alumne es doni compte de ço que diu, és a dir, del que li pregunten i del que hi respon; d'altra manera no tindrà més que un vernís de religió, però no tindrà una fe racional que l'impulsi a practicar-la i defensar-la.

Crec que ens hem perdut molt per ensenyar a *dir* religió, però no a *saber* de religió, puix la ciència és llum i aquesta llum veiem que ha fallat en molts de

casos en els quals l'home no procedeix com a ésser racional donant el culte degut a Déu, sinó com a home sense raó que prescindeix de Déu i àdhuc es rebella en contra d'Ell, com el blasfem i com el que persegueix la religió.

¿Quin dubte hi ha que el sacerdot, posat a fer de mestre, podria, si no remeiar en tot, disminuir en gran part tots aquests mals?

¿Que cal algun sacrifici...? ¿És que per ventura tota la vida del sacerdot no ho és un sacrifici?

L'Episcopat Espanyol

Els deures de l'hora present

Sempre a l'hora oportuna i en els moments decisius, la veu de l'Episcopat espanyol s'alça clara, forta, unísona i contundent, orientadora i sapientíssima, donant, tant com normes definitives, encoratjadors impulsos i solucions salvadores.

Així se'ns mostra en aquesta Carta Pastoral l'Episcopat espanyol, responnent heroicament als seus deures de l'hora actual, i a la seva altíssima dignitat i gloriosa història. El document és de debò admirable. Doctrinalment, històricament, socialment, des del punt de vista de la política governamental, des del punt de vista de la política eclesiàstica (política vol dir doctrina i acció certa i enlairada), des de tots els punts de vista, la Carta Pastoral de l'Episcopat constitueix la Carta Magna de l'Església espanyola als seus fills per a regir-se, santament i sàvia, en el nou paorós període obert en la seva Història, tan ple de dificultats i vorejats de sacrificis.

Gosem a dir que aquest Document formarà època en els Anals de l'Església d'Espanya, però, a més, diem amb tota sinceritat i amb el convenciment més profund, que aquesta Carta Pastoral també podria ésser la Carta Magna de la nova República espanyola en l'ordre religiós si ella volia respondre als antecedents històrics del poble espanyol, i a les seves característiques espirituals, i a les seves necessitats.

Tinguin amb compte els republicans conscients i patriotes que només hi ha un mitjà per arrelar i perpetuar la República: inspirar i guiar totes les seves idees i tots els seus actes en els principis i les normes d'aquesta Carta Magna que, tant com els nostres germans catòlics, voldríem que se la sabessin de cor els bons republicans i àdhuc els republicans sectaris.

J. J. C.

COL·LECCIÓ ROSELLES

VOLUM III

FABIOLA

La cèlebre novel·la històrica del Card. Wiseman

Adaptació catalana de
JOAN PUNTÍ I COLLELL, Prev.

400 pàgines de lectura delitosa i edificant.
Enquadernat amb coberta en colors.

Preu: 3,50 Ptes.

TEMES DE LA SETMANA

Tota la premsa honrada d'Espanya protesta enèrgicament contra l'arbitrària suspensió de tota la premsa catòlica del Nord pel crim d'ésser catòlica. No cal pas dir que amb totes les seves forces en protesta també CATALUNYA SOCIAL.

— Continua la tramesa de forces militars a les províncies del Nord.

— Persisteix la indisciplina social arreu d'Espanya i es registren molts fets lamentables dels quals és impossible donar-ne compte.

— Es denuncia el fet de què el Banc d'Espanya posi en circulació bitllets sense estampillar. L'estampillatge és molt moderat. La gent no se'n preocupa gaire.

— Gil Robles anuncia una interpellació al Govern sobre la il·legal suspensió de periòdics.

— Continua la suspensió de periòdics catòlics.

— És alliberat el cap del partit integrista senyor Olazàbal, però, en canvi, són empresonats altres periodistes.

— S'arriba a un acord en la qüestió de responsabilitat, i es discrepa, en part, del parer d'Alcalá Zamora.

— La Comissió de diputats que anà a Sevilla a informar-se d'aquell afer de la llei de fugues no pot arribar a cap acord concret.

— Resulta força interessant la interpellació de Gil Robles sobre la suspensió dels diaris catòlics del Nord. Maura li contesta en tons poc governamentals.

— Els esquerrans extremistes de Pamplona ataquen els catòlics quan tornaven d'una festa a Eizondo, i es lliura un combat del qual resultaren un munt de ferits. Sembla que vol provocar-se una guerra civil per a "passar a sang i a foc" aquella cristiana regió.

— Les empreses dels diaris suspesos acuden a Ginebra demanant la justícia que aquí no troben.

— La premsa estrangera comenta la mala política que desenrotlla al Nord el Govern i aconsella prudència.

— S'anuncien greus mides governatives per a posar la pesseta a 52, preu formal d'avui.

— En Lerroux multiplica les seves activitats polítiques amb vistes a pròximes complicacions polítiques.

— El Govern envia tropes a Vitòria i suspèn un diari catòlic a Logronyo.

— Es posen oficialment en vigència els articles 4 i 10 del projecte de Reforma agrària presentat al Congrés a fi d'aplicar-lo aviat.

— El Govern porta a cap el decret sobre ús d'armes... a les províncies del Nord.

— Es publica l'informe del governador de Sevilla en què es pinta amb negres colors l'estat polític i social d'Andalusia "en plena guerra civil social".

— Informes oficials del Marroc denuncien importants contrabans d'armes i actes d'indisciplina greus.

— Un decret de Marina reglamenta els ascensos i tal volta dificultarà molts dels abusos que en dita arma tenien lloc...

— Comença a discutir-se el projecte constitucional a les Corts. Els sectaris es mostren intractables.

* * *

— L'activitat mercantil dels E.E. UU. registra una baixa del 72'05 per cent comparada amb la normal dels tres anys últims.

— Els àrabs de Palestina adopten mides contra les preferències judaïques del Govern anglès.

— Es confirma el propòsit de restringir les sembres de cotó per tal de prevenir la depreciació. També es tracta de restringir la producció petrolífera per igual motiu.

— El dictador rus, Stalin, declara que davant la crisi econòmica mundial han de deixar-se teories i buscar la solució pràctica universal de l'immens conflicte.

— Es descobreixen a Alemanya nous dipòsits d'armes als comunistes.

— Tota la premsa mundial comenta els extraordinaris esdeveniments polítics d'Anglaterra. Els tres partits constitueixen Gabinet presidit per MacDonald.

— La major part del partit laborista es declara contra el Gabinet Nacional.

— A Portugal sorgeix una sublevació d'origen maçònic que posa en perill el Govern.

— Es resol la crisi política d'Hongria amb la constitució d'un nou Gabinet presidit pel comte Karoly.

— S'estableix a Alemanya una veritable dictadura governativa per tal de fer economies de tot llinatge.

— Es dona per acabada la insurrecció de Cuba.

— De Xina demanen una entesa universal contra el perill comunista cada dia més paorós.

— El missatge del rei Boris a la Cambra búlgara és una crida a la solidaritat nacional per a la salvació de la pàtria. Es decanta cap a les forces agrícoles.

— A la República Argentina són dissoltes les entitats comunistes; per tant queda, de fet, abolit aquest partit.

— El Govern xinès vol implantar un pla econòmic, estil rus, per a regenerar la seva producció. Durarà deu anys.

— Obté un èxit el Congrés d'estudiants francesos i germànics en pro de la pau celebrat a Marsella.

— Dels Estats Units desmenteixen que l'excés alarmanant de criminalitat es degui als immigrants.

— A la república de l'Equador esclata un moviment insurreccional i dimiteix el President de la República.

— Mussolini destina prop de 900 milions de llires per a conjurar la crisi obrera.

— A la República de Colòmbia ha tingut lloc una imponent manifestació en honor del Sagrat Cor de Jesús, en la qual han pres part totes les autoritats, presidides pel President de dita República. Quina diferència amb la nostra República.

Un exabrupte d'“El Diluvio”

Aquest diari ens ha fet l'honor d'atacar-nos. Amb el llenguatge pintoresc que el caracteritza, combat els nostres estimats companys Rucabado i Civera, per haver dit d'aquestes planes estant, que En Samblancat és un escriptor sacríleg. Per a defensar aquest senyor, l'editorialista d'“El Diluvio”, es converteix també en escriptor sacríleg. En cap país del món es toleraria que la mare de Déu fos tractada d'una manera tan irreverent.

No cal, però, fer gaire cas dels escriptors d'aquell diari que hom diria que es redactat un poc més avall del subsòl, per on circulen les sutzures de la ciutat. Al capdavant és un diari que, ben pregadet, diu allò que un hom es proposa que digui.

Noticiari

Espanya

— Tornar a repetir que la crema de boscos persisteix, semblaria “la cançó de l'enfadós”, però cal dir-ho, perquè ara que Catalunya “és mestressa dels seus destins”, no s'hi val a tornar-la més calba del que és.

— Segons noves disposicions, el recàrrec d'impost per solteria no començarà fins als trenta anys fets. També ha sofert modificacions favorables l'impost de cèdules. Cal tenir-ho en compte.

— S'han donat les disposicions necessàries per a facilitar l'èxode de jornalers veremadors a França, com tots els anys.

— Encara que el predomini ocasional del Socialisme causi tot el mal que pot a les sindicacions agrícoles catòliques, aquestes aguanten fort les escomeses socialistes i segueixen laborant eficaçment pel poble rural. Així ho demostra, entre altres Assemblees dels nostres Sindicats, la que s'acaba de celebrar a Badajoz amb tant d'èxit. El Prelat presidí molt encertadament els actes principals.

— La sequera està preocupant totes les comarques de Catalunya. Les collites de tardanies ja poden donar-se, generalment, per perdudes, i si no fos per la universal solidaritat dels productes i la facilitat de comunicacions, aquest any dejunaríem forçosament tots de molts i molt bons articles del camp, començant per les patates. Ja seria hora de girar els ulls al Cel, veritat?

Estranger

El Govern francès nomena Oficial de la Legió d'Honor la monja Lateuligne que fa 60 anys pres-tà els seus serveis a la presó de Saint Lazare.

— El Reich projecta una nova reglamentació de la premsa, que és la principal causant de l'estat anàrquic d'Alemanya.

— Se sap que el comissari d'Instrucció pública de

la Unió de Repúbliques Socialistes Soviètiques, Lunatcarski, ha escrit una obra teatral titulada “Pròleg a Espanya”, en la qual presenta la revolució espanyola com a pròleg de la revolució del proletariat.

L'autor compara l'actual revolució d'Espanya al període de Kerenski, i espera que aquest període anirà seguit d'una revolució semblant a la que esclatà a Rússia.

L'obra acaba amb l'apoteosi de la dictadura soviètica a Espanya.

— A l'Institut Internacional d'Agricultura ha tingut lloc una important reunió, en la qual han pres part els delegats de vint Estats diferents i representants de la Lliga de les Nacions i del Banc Internacional de Pagaments.

Els delegats s'han ocupat especialment del Banc Internacional Agrícola, en el que es refereix a la concessió de crèdits a curt termini, la creació del qual havia estat proposada quan es celebrà l'última conferència internacional del blat.

Després de diverses sessions, el Congrés ha signat un protocol aprovant la iniciativa de l'Institut.

Després ha redactat tres documents que serviran de base per als treballs del proper Congrés, que l'Institut ha quedat encarregat de convocar per al proper mes de novembre, a la qual reunió es determinaran definitivament les mesures que permetran la constitució del Banc Internacional del Crèdit Agrícola.

— El tractat de Comerç amb França sembla que va per llarg. Però, mentrestant, França es preval de la seva situació de prestamista a Espanya per a beneficiar-se'n bé. El nostre Govern n'està assabentat com cal?

Acaba de sortir

PSALTERI

TEXT DE LA VULGATA CLEMENTINA
VERSIÓ DE L'ORIGINAL HEBREU I NOTES
DE LA COMISSIÓ DE
L'«OBRA DEL SANT EVANGELI»

El Psalteri, o Llibre dels Psalms, forma part del volum IV de LA SAGRADA BÍBLIA, en curs de publicació. Aquest volum està integrat pels llibres:

PSALTERI, PROVERBIS, ECLESIASTA, CÀNTIC DELS CÀNTICS de publicació imminent. Les ànsies fervoroses manifestades pel nostre poble fidel, i especialment per la clerecia, de veure prompte en les seves mans aquest llibre utilíssim, ha motivat la seva publicació a part.

IMPORTÀNCIA DEL PSALTERI

Si la Sagrada Escriptura és, en son conjunt, el gran llibre on la divina Providència ha volgut deixar-nos la seva revelació escrita, el Psalteri de David ve a ésser com el cor d'aquest llibre. Ell resumeix en certa manera el més bo i més bell d'aquesta obra divina. Si és el compendi millor de la Llei Antiga, és també la millor preparació de la Llei Evangèlica.

De més a més: el Psalteri excel·leix sobre els altres llibres sants com a llibre d'oració litúrgica. Amb els Psalms Déu ens donà la manera de lloar-lo i glorificar-lo dignament. Per això els psalms constitueixen l'oració litúrgica del poble d'Israel. Que ells siguin també una oració predilecta del nostre poble cristià, com són una oració diària dels sacerdots.

NOTA. — Atenent a l'índex especial d'aquest llibre, la versió és feta directament de l'original hebreu, amb l'anotació de les variants principals dels LXX i de la Vulgata. Segueixen el text un índex numèric dels Psalms, un índex alfabètic i un índex de llur argument i distribució en el Breviari Romà.

PUBLICITAS

De venda en totes les bones
Farmàcies, a Ptes. 5'00 el flasc

Xarop PUIG

Quan la pluja flagella les finestres i la caiguda de les fulles ens confirma que l'hivern es troba ja entremig nostre, no debem permetre-li qu'ens enterri dins una poltrona com vells xacrosos. Existeix el XAROP PUIG, excel·lent preventiu per a BRONQUITIS, REFREDATS, TOS i totes les afeccions de les vies respiratòries, que son les més castigades durant l'estació d'hivern.

NO VACILI I COMPRI XAROP PUIG

Convè també tenir en compte que la

POMADA PUIG

completa l'acció del XAROP, perquè la seva fórmula conté els productes volàtils de més eficàcia per tractament extern.

Es ven per tot arreu

Publicacions de Foment de Pietat

La vida de Nostre Senyor Jesucrist

per Mn. GAIETA SOLER, Prev. (Segona edició)

profusament il·lustrada amb gravats i vinyetes, en rústega Ptes. 2; enquadernada, Ptes. 3,50. Amb telai cantells daurats, Ptes. 5. Amb pell badana i cantells daurats, Ptes. 10. Amb pell xagrí i cantells daurats, Ptes. 14

La Beata Bernardeta de Lourdes

per l'ABBÉ BLAZY. Traducció per Mn. JOSEP FORN, Prev.

En rústega. Ptes. 1,50 Enquadernada Ptes. 3,—

Història d'una ànima

escrita per ella mateixa. Santa Teresa de l'Infant Jesús

Traducció directa del francès pel P. LLUIS DE SANTA TERESA, C. D.

Edició amb 20 gravats fora text.

En rústega. Ptes. 3,25 Enquadernada Ptes. 4,75

Acadèmia

Fundada en 1879

Avinguda Portal de l'Angel, 38

Telèfons 18953-75303 - - Apartat 782

Comerç : Idiomes : Peritatge, Professorat mercantil i Batxillerat

Per a Cavallers, Senyores, Joves i Senyoretes

COTS**FARMACIA Dr. MASÓ ARUMI**
DEL**DOCTOR NADAL**TAN SOLS MEDICAMENTS PURÍSSIMS
ESPECÍFICS DE TOTES PROCEDÈNCIES

Rambla Canaletes, 1 :: Telèfon 12951

BARCELONA

FOMENT DE PIETAT

Biblioteca
dels Exercicis Espirituals
de Sant Ignasi de LoyolaAutor - Text - Directori
Comentari - ExplanacióJa ha sortit
el volum tercer d'aquesta Biblioteca**Exercicis Espirituals de St. Ignasi de Loyola**

teoria i preparació

per

Ignasi Casanovas S. J.Llibre de 300 pàgines amb una fototípia
de Sant Ignasi de Loyola.

Preu: 3 Ptes.

ATENES A. G. - Provença, 157, Barcelona.

FRANÇOIS
CONCERTADOCATALUNYA SOCIAL
Durán i Bas, 11
BARCELONA